

عنوان مقاله:

نقد و بررسی مرگ اندیشی در اشعار پدرشعر فارسی

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

زهرا خدادادی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دبیر ناحیه ۷ مشهد

سعیده رحمانی کلات - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دبیر منطقه کلات

عاطفه خدایی - کارشناسی ادبیات زبان و ادبیات فارسی، دبیر ناحیه ۱ مشهد

خلاصه مقاله:

رودکی نیز، به عنوان پدر شعر فارسی از مرگ دو نوع توصیف ارائه داده است: یکی بی توجهی به مرگ و خوش باشی و لذتگرایی مادی، که حاصل دوران جوانی و شکوه او در دربار بخاراست. دیگری یاد مرگ با حسرت و درد و دریغ بر نعمت های گذشته که احتمالاً حاصل دوران پیری و دوری از دربار سامانی است. در هر دوی این حالات رودکی جز چند مورد استثنای پیرگز از دوزخ و بهشت و دنیای پس از مرگ سخن نمی گوید. تقریباً هیچ موردی در مورد پاداش یا پادافره کارهای نیک و بد در دیوان او یافت نمی شود. بر این اساس، و با توجه به تاریخ اندیشه های زروانی در ایران و بقای آنها در هیئت دینزرتشتی و باقی ماندن آثار آن پس از اسلام، به احتمال زیاد این گونه تلقی از مرگ و حواشی آن، حاصل اندیشه های زروانیدر دیوان رودکی است. امری که در شعر معاصران او و حتی کسانی چون فردوسی نیز به وفور یافت می شود.

کلمات کلیدی:

مرگ، رودکی، جوانی، پیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2089563>

